

τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης. Καὶ ἡ ώραία μου λοιπὸν γαι-
τόνισσα, κυριευθεῖσα πάλιν ἀπὸ τὸν ὑπνον, δὲν ἐδρά-
δυνε ν' ἀποκοιμηθῇ.

— Ἀξιόλογα! κυρία μου, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, ἀ-
πέρριψες τὸν μανδύαν μου· εἶχες ἀδικον, διότι ὁ ἀν-
ρίνεται ἀπὸ στιγμήν εἰς στιγμήν δριμύτερος, καὶ θά
σέ κολλήσῃ κατάρβους, ἂν ἐγκαίρως δὲν προλάβω τὰ
ἄρκευτα τῆς ἀφροσύνης σου ἀποτελέσματα. Ἄ! νο-
μίζεις ὅτι τὸ κατάρβους, ἀπωθήσασα τὸ προστατευ-
τικὸν σκέπασμα· μάθε ὅτι ἀπατᾶται, ώραία μου κυ-
ρία. Εἶμαι κρὶ ἐγὼ πεισματάρης ἐκ φύσεως, καὶ μοῦ
ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν ὅτι θά σέ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν
βλαβερὰν δριμύτητα τῆς νυκτερινῆς ταύτης αὔρας, καὶ
τοῦτο θά γείνη, καὶ θά γείνη ἀφρεύτικως μ' ἐννοεῖς;
Πιθανὸν νὰ πειραχθῇς οὐρίον, ὅταν ἐξυπνήσῃς, ἀλλὰ
τότε τὰ γινόμενα δὲν ἀπογίνονται, καὶ ὁ μανδύας θά
σ' ἔχῃ προφυλαγμένην ἀπὸ τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους,
καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιώδες. Ὅσα διὰ τὸν αὐρινὸν θυ-
μὸν σου — διότι ἐλπίζω ὅτι δὲν θά ἐξυπνήσῃς μόλις
σέ σκεπάσω, καθὼς τὴν πρώτην φορὰν — νὰ σοῦ εἰπῶ
τὴν ἀλήθειαν, δὲν μὲ πολυτρομάζει. Τί δαίμονα! ὁ
σκοπὸς ἦτον καλὸς, καὶ, ὡς δικαία καὶ ἐπεικὴς, δὲν
θὰ βραδύνῃς νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς.

Περὰς τὸν μονόλογον τοῦτον, ἄρχισα ἀμέσως καὶ
νὰ ἐκτελῶ τὴν καλὴν μου ἀπόρασιν. Τὴν πρώτην φο-
ρὰν ἐμοιράσθην μὲ τὴν ώραίαν κοιμώμενην τὸν μανδύ-
αν μου· τὴν δευτέραν ὅμως, ἐγὼ μὲν ἐξεσκεπάσθην ὁ-
λοτελῶς, τὴν δὲ μανδύαν ἀπέθεσα ὅσον ἡδυνάμην προ-
σεκτικώτερον εἰς τὰ γόνата τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν
ἐτρεμα ὅλως μὴ ἐξυπνίσω, ἀδίκως ὅμως, διότι ἐκοι-
μᾶτο ὑπνον βαθύτατον. Τὴν φορὰν ταύτην, ὑπερέβην
τὴν ἀρετὴν τοῦ ἁγίου, διότι ἐκεῖνος μὲν ἔδωκε τὸ ἡ-
μισυ, ἐγὼ δὲ τὸ ὅλον τοῦ μανδύου μου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἅγιος ἀπέδλεπε μόνον εἰς τὸν
Θεὸν, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλο τῆς πράξεώς του ἐλαττήριον
εἰμὴ τὴν ἐλεημοσύνην, ἐγὼ δὲ ἐκινούμην ὀλίγον καὶ
ἀπὸ τὸν διάβολον, καὶ ἡ πράξις μου δὲν ἦτον ὁλως-
διόλου ἀμέτοχος αἰρέσεως· καὶ τοῦτο ὀλιγοστιθεῖς ὁ-
πιστοῦν τὸν ἡρωϊσμόν τῆς θυσίας μου· τὸ ὁμολογῶ.
Ἀφ' ἐτέρου ἐνόουν ὅτι, τότε μόνον ἡδυνάμην νὰ συμ-
μερισθῶ μὲ τὴν ώραίαν κόρην τὸν εὐτυχὴ μανδύαν, ὅ-
ταν εὐρισκόμην εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις τῆς οἰκειό-
τητος καὶ σχέσεως, εἰς τὰς ὁποίας εὕρισκοντο καὶ οἱ
ἐρασμίαις μνήμης ἐκεῖνοι Παῦλος καὶ Βιργιλία· πρὶν
φθάσω ὅμως ἕως ἐκεῖ, μοῦ ἔμενε πολὺς ἀκόμη δρόμος.

Ἰκάνην ὥραν ἡθιγὰν ἡδονὴν ἀνεκλάλητον θεω-
ρῶν κοιμώμενον τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου γοητευτι-
κὸν πλάσμα, καὶ κοιμώμενον ὑπνον γαληνὸν καὶ ἀτά-
ραχον. Βεβαίως, οἱ ὄνειροι εἰσέρχοντο διὰ τῆς ἐλε-
φαντίνης πύλης, καὶ κατεκυρίευσαν τὸ πνεῦμά της ὡς
ἡ δειλὴ ἐκείνη αὔρα, ἡ προσφάτουσα χωρὶς νὰ ρυτι-
δῶσθαι τὴν ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν Ἑλβετικῆς λίμνης. Ση-
μειώσατε ὅτι, εἰς ὅλα ταῦτα, ὁ σύζυγός μας — πατήρ,
θεὸς ἡ κηδεὶς — ἔπαιζε διὰ τῶν βρωτῶν τὴν
αὐτὴν πολυκροτον μουσικὴν, καὶ τίποτε δὲν ἐδείχεν ὅτι
προσηγγίζαμεν εἰς τὸ τέλος τῆς συμφωνίας του.

Εἴτε τὸ ναρκωτικὸν τοῦ ῥοχαλισματος τούτου μέ-
λος, εἴτε ἡ παρατεταμένη ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικει-

μένου θεωρία, εἴτε συγχρόνως ὁ κόπος καὶ ἡ ἀ-
νάπαυσις, ἐπέφεραν, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, νὰ τὸ
αἰσθανθῶ, εἰς τὰ βλέφαρά μου, νυσταγμοὶ
σβέσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἐσβέσθη ἡ διάνοιά μου
ἀποκοιμήθη βαθείως.

Μ' ἐξύπνισεν ἐντρομον φωνὴ δυνάτῃ καὶ ἐρ-
δος, ἡ φωνὴ τοῦ παχυσώμου συνοδοιπόρου μου.

— Ἀμαξᾶ, ἀμαξᾶ, σιάτσου, ἀνοίξε! θέλω νὰ
βῶ περὶς τὸν ἀνήφορον.

Ἐξημέρωσεν ἐντελῶς, ἀλλ' ἡ περίεξ ἡμῶν
ἐτυλίσσετο ἀκόμη ἀπὸ παμμεγέθη ταινίαν ἐκ
ποικιλομένων ἀπὸ τὰς ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος
ἡλίου. Ἡ ἀνάβασις ἦτον μακρὰ καὶ ὀρθία, καὶ
διάρκεια αὐτῆς πιθανῶς ὑπὲρ τὰ εἴκοσι λεπτά.
Ἦτον λοιπὸν ὑπηρεσίαν ἀπένεμεν εἰς τοὺς ἀσθενέ-
τας ἱπποὺς ὁ παχύσαρκος ἐκεῖνος, ἀπαλλάττων
τοιοῦτον ἀξιολόγου θάρρους. Ἡ προθυμία δὲ μὴ
ὅποιαν ὁ ἀμαξηλάτης ἐνέδωκεν εἰς τὴν αἰτησίαν
ἀπέδειξε τὸ πρὸς τὰ δυστυχῆ ταῦτα ὥσα ἐπωρεῖ
προσιτάσεως.

Μὴ νομίζετε ὥςτόσον ὅτι ἀπλὴ εὐσπλαγχνία
τῆς συγκαταβάσεως τοῦ ὁδοιπόρου μας ἡ αἰτία
τῆς σωλὴν μικρᾶς ἐκ σηπίου καπνοσφύριγγος ἐξῆλ-
τοῦ θυλακίου τοῦ ὁδοιπορίου τοῦ ἐπενδύτου, καὶ
τὸ ἐρωτικῶς πρὸς αὐτὴν ῥιφθὲν ἀκαριαῖον βλέμμα
ἐνόητα ὅτι σκοπὸς ὅλως πρωτοπικρῶς ἐνῆργει μετὰ
ἄλλου καὶ ἴσως ὑπὲρ τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ διὰ λεπ-
τῶν τοιοῦτων παρατηρήσεων ἡμποροῦμεν νὰ κα-
τήσωμεν εἰς τὸ νὰ μὴ γνωρίζωμεν ποσῶς χάριν
τοὺς ἄλλους δι' ὅσα καλὰ πράττουσιν ὑπὲρ ἡμῶν,
καὶ δὲν εἶμαι τῆς σχολῆς ταύτης μαθητὴς. Ὅχι
μοι γείτων, καταλείπων τὴν θέσιν του, μοῦ ἄρ-
σταδίον ἐλεύθερον, καὶ ἐχρεώσονται νὰ ἦμαι πρὸς
εὐγνώμων, ὡς ἔχοντα ῥητὸν σκοπὸν νὰ πράξῃ
εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς πάντες ἱπποὺς εὐάρεστον.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἡ νεανὶς εἶχεν ἐξυπνήσει.

Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸν μανδύαν μου εἰς τὰ γόνата
ὁ γείτων εἶχε γενῆ ἀφαντος. Περιποιήσεις τινὲς
ἂν συνοδεύωνται μὲ ἐνδείξεις εὐλαβείας καὶ σεβασ-
μοῦ εἶναι κατ' οὐσίαν αὐθαδέσταται, καὶ ἐροῦσθην, τὸ
λογῶ, μὴ συγκαταριθμηθῇ καὶ ἡ περιποιήσις μου
μεταξὺ τούτων.

Βλέμμα ταχὺ ἐρρίφθη ἐπάνω μου.

Ἄν μ' εὕρισκε μὲ κλειστὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
περιωρίζετο πάλιν εἰς τὸ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐπ' αὐ-
τὸν τὰ δυνάτον ἡσύχως τὸν ἀτυχὴ μανδύαν μου.
Οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν ἀνοικτοὶ ὡς φεγγίται, καὶ
ἡδύνατο νὰ ἀπωθήσῃ τὸν μανδύαν μὲ τὸν πόδα
λέξιν καὶ μίαν φιλοφροσύνης πρὸς τὸν κύριον
ἔστω καὶ τῆς ψυχρᾶς ἐκείνης καὶ ἀγεράχου φι-
λοσύνης, ἥτις θεραπεύει διὰ παντὸς γαργαλισμοῦ
τοὺς δυσάρεστους πρὸς τοὺς ἄλλους περιπετειώ-
τους.

Ἐνόμισα λοιπὸν καλὸν νὰ τὴν ἀπαλλάξω τῆς
χανίας τῆς εὐχαριστήσεως, νὰ δικαιολογηθῶ διὰ
τὴν ἀπῆλλαξα τοῦ κατάρβου! καὶ ἔσπειρα νὰ
τὴν πρὸς πρὸς ἀπολογίαν τοῦ ὑπερβολικοῦ μου
ἐπιχειρήματα.